smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé,

děkuji, že jste dnes přišli rozloučit se s naší Maminkou Májou – s Marií Novotnou, mojí milovanou mámou a nejlepší kamarádkou.

Narodila se 12. března 1958, vyrůstala v Pardubicích a už jako mladá věděla, že chce pečovat o druhé. Stala se zdravotní sestrou a víc než čtyřicet let sloužila pacientům v městské nemocnici. Říkala prostě: „Lidi potřebují, aby jim někdo podržel ruku.“ A tak to dělala. Trpělivě, laskavě, bez velkých slov, se svým tichým humorem, který uměl odlehčit i těžkou chvilku.

S tátou Karlem byli manželé 43 let. Byli tým. Neokázalý, pevný, všední i sváteční. Máma stavěla rodinu vždycky na první místo – a přitom nás učila poctivosti, pokoře a tomu, že v lidech je víc dobra, než se na první pohled zdá.

Když dnes zavřu oči, jsem zpátky u nedělního pečení.
Těsto voní po citronové kůře, my s mámou stojíme u kuchyňské linky a ona mě učí rodinné recepty. „Dej mu čas,“ smála se, „těsto má náladu jako lidi.“ Bábovka od Maminky Máji v naší ulici nikdy nevydržela do pondělí. A uprostřed těch nedělí jsme se smály tak, že nám tekly slzy. To byl její dar: i obyčejný den proměnit v čas, který si pamatujeme.

Měla ráda zahrádku – plela záhonky s tužkou za uchem, aby mohla hned dopsat křížovku. Chodila na procházky se psem, pozdravila půlku ulice a zeptala se tak, že vás to opravdu přimělo odpovědět „jak se máte – doopravdy“. A v kostelním sboru zpívala potichu, ale srdcem. Když se trefila do své oblíbené písně, rozsvítily se jí oči. Dnes, až tiše připomeneme Ach synku, synku, vím, že se usměješ, mami.

Byla skromná. Když jsme jí děkovali, mávla rukou a řekla: „To nic.“ Ale nebylo to

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

nic. Bylo to všechno. Její objetí, klid v hlase a jistota, že vždycky ví, co říct – to je to, co nám bude nejvíc chybět.

Zůstává po ní táta Karel, my dvě děti – Petra a Jan – a tři vnoučata: Eliška, Matěj a Klára. A také teta Alena, s níž máma sdílela sesterské tajnosti a smích. Vím, že každý z nás má svůj kousek příběhu s mámou. Společně z nich složíme obraz, který nezmizí.

Mami, naučila jsi nás dívat se nejdřív srdcem a teprve potom mluvit.
Naučila jsi nás, že pomoc není událost, ale každodenní zvyk.
A že humor je někdy ta nejjemnější forma odvahy.

Slibuju, že tvoje recepty neschovám do šuplíku. Budeme je péct s dětmi, i s tím tvým „těsto má náladu“. Budeme zalévat záhonky, zpívat nahlas i potichu, a v práci i doma se ptát lidí tak, aby věděli, že na nich záleží. Když budeme tápat, půjčíme si tvůj klid – a uděláme krok k sobě, ne od sebe.

Dnes truchlíme. Ale také děkujeme za život, který jsi žila naplno, bez okázalosti a s velikým srdcem. To, co jsi v nás zasela, poroste dál – v našich slovech, v našich rozhodnutích, v tom, jak se k sobě budeme chovat.

Maminko Májo, děkujeme ti za všechno.
Za ruce, které hladily.
Za hlas, který uklidňoval.
Za bábovky, které voněly domovem.
Za víru v dobro, kterou jsi do nás vložila.

Odcházíš z očí, ale zůstáváš v nás.
A my tě poneseme dál – tiše, pevně a s láskou.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz